

LA VERONAL

SONOMA

TEMPORADA
2020/21

 Coproducció Mercat de les Flors

La nova creació de Marcos Morau per a la seva companyia La Veronal, parteix de la necessitat de l'ésser humà de tornar a l'origen, al cos, quan aquest està al límit de la seva existència i crida per sobreviure, superant d'aquesta manera l'embolcall virtual de la realitat.

El coreògraf reprèn les idees essencials de la peça que va crear el 2016 per el Ballet de Lorraine, *Le Surréalisme au service de la Révolution*, a partir de la figura de Buñuel i la Calanda medieval juntament amb el París cosmopolita, entre la disciplina jesuítica i la llibertat surrealista. A Sonoma s'amplia i desenvolupa tot aquest microcosmos, en el qual Buñuel descriu l'abisme on cau la imaginació humana, que és lliure, però l'home no ho és.

Marcos Morau va fundar la Veronal l'any 2005 i des de llavors s'ha posicionat com a creador indispensable en el panorama coreogràfic internacional, rebent guardons com el Premio Nacional de Danza 2013 del Ministeri, entre molts d'altres. Amb nombrosos espectacles en la seva trajectòria, Morau realitza coreografies per a reconegudes companyies, amb peces com Carmen per al Royal Danish Ballet, *Cathedral* per a Scapino Ballet Rotterdam, *Edvard* per a Carte Blanche o *Nippon-Koku* per a la Compañía Nacional de Danza, entre d'altres.

DEL 22 AL 25 D'ABRIL
20:30 H. DG 18:30 H
SALA MAC
75 MIN



Idea i direcció artística Marcos Morau /
Coreografia Marcos Morau en col·laboració amb les intèrprets / **Intèrprets** Lorena Nogal, Marina Rodríguez, Sau-Ching Wong, Ariadna Montfort, Núria Navarra, Àngela Boix, Laia Duran, Julia Cambra, Alba Barral / **Text** El Conde de Torreñiel, La Tristura i Carmina S. Belda / **Repetidores** Estela Merlos i Alba Barral / **Assessorament dramàtic** Roberto Fratini / **Assistent vocal** Mònica Almirall / **Direcció tècnica i disseny il·luminació** Bernat Jansà / **Regidor escena, maquinària i efectes especials** David Pascual / **Disseny so** Juan Cristóbal Saavedra / **Veu** Maria Pardo / **Escenografia** Bernat Jansà i David Pascual / **Disseny vestuari** Silvia Delagneau / **Confecció** M^a Carmen Soriano / **Barreteria** Nina Pawlowsky / **Màscares** Juan Serrano – Gadget Efectos Especiales / **Gegant** Martí Doy / **Atrezzo** Mirko Zeni / **Producció i logística** Cristina Goñi Adot / **Direcció producció** Juan Manuel Gil Galindo
Coproducció Mercat de les Flors, Les Théâtres de la Ville de Luxembourg, Tanz im August/ HAU Hebbel am Ufer, Grec 2020 Festival de Barcelona – Institut de Cultura Ajuntament de Barcelona, Oriente Occidente Dance Festival, Theater Freiburg, Centro de Cultura Contemporànea CondeDuque, Temporada Alta, Hessisches Staatsballett en el marc de Tanzplattform Rhein-Main, Sadler's Wells / **Amb la col·laboració** Graner fàbrica de creació i Teatre L'Artesà

Projecte beneficiari del Projecte de cooperació transfronterera PYRENART, dins del marc del programa Interreg VA Espanya-França-Andorra POCTEFA 2014-2020 – Fons Europeu de Desenvolupament Regional (FEDER)

Amb el suport INAEM – Ministerio de Cultura y Deporte de España; ICEC – Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya



Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

MERCAT DE LES FLORS

CASA DE LA DANSA

PROPERES
ESPECTACLES

24 i 25 d'abril
LA RIBOT & DANÇANDO
COM A DIFERENÇA
Happy Island

29 i 30 d'abril
EXPLICA DANSA
TRA TRA TRA — Tradició,
transmissió, traïció

Del 30 d'abril al 2 de maig
COMPÀNIA
MANUEL LIÑÁN
¡Viva!

«Com més ens enlairem, més petits semblen a aquells que no saben volar.»

Friedrich Nietzsche

La Veronal afegeix a la seva geografia onírica un nou *nom de lloc*. Així, d'acord amb l'idioma indígena, *Sonoma* pot ser «la vall de la lluna», la planura fèrtil de Califòrnia, vorejada a l'est per les muntanyes Mayacama on, segons les creences indígenes, s'hi arrecerava per descansar l'astre humit de la nit. O pot ser, d'acord amb una etimologia menys tècnica i més poètica, un punt de confluència i d'hibridació entre *soma* (el cos) i *sonum* (el so). *Sonoma*: cos del so i so del cos.

Perquè la munió-decorat de les mimesis, de les encarnacions, de les representacions d'Occident és plural, estrepitosa, indistinta i femenina. Gamma dansant i heterogènia de gosses, nimfes, bruixes, beates, *wilis*, cignes, *filles de joie*, santes (cap iconologia no ha aconseguit nomenar-les totes), com a crestes d'una única onada, modulacions d'un únic fons, condemnades (o autoritzades) a estrènyer-se durant segles en un horitzó, un marge, un decorat: a ser el «soroll de fons», la línia de desenfocament, la sanefa de la imatge, i a ser el riu al qual arribava o del qual emanava la sang del conte.

Heus aquí les «dones sota la creu», netejant sang, amortallant salvadors, vestint sants, enflorant talles. Heus aquí les expertes en escena del crim, emborsant, malversant, rifant-se les despulles d'una redempció que va ser purament *kolossal*.

Cada *tableau* de *Sonoma* és, a la seva manera, el plafó d'un retaule del qual van desaparèixer, per art de màgia, Jesús, el Diable, el Verb, el Capellà, la *Star*, la vedet de torn. Perquè la substància de la maquinària anomenada *religió* només es revela en l'accident anomenat *blasfèmia*, i penjar d'una promesa de vida eterna significa bregar amb el pitjor dels usurers. El folklore catòlic fou durant segles la temptativa desesperada de burlar el creditor amb la moneda falsa de la devoció, els oripells del culte, la parafernàlia supersticiosa, la màgia simpàtica dels exvots, el murmurí de les vetlles, la cridòria de les matances: immens «roaratorio» d'anònimes, a qui ningú no crida, *clamant, aclamant i reclamant* des dels darrers horitzons del discurs, on els conats de paraula s'ofeguen en un tro. El lèxic dansat de Kova havia de revelar-ne abans o després l'ànima femenina; convertir-se en aquellarre de signes: fer, desfer, brodar, enredar, exagerar, fins i tot escarmentar els noms de la dansa fins a convertir-los en fórmules màgiques, síl·labes de conjur, consignes, malediccions.

És femenina, la força que desfà el discurs, que reconduïx la paraula al nom, que reconduïx el nom al crit, que reconduïx el crit al so, que reconduïx el so al soroll. *Sonoma* és un viatge que va del Verb diví a la detonació d'un món lliure, finalment, de tot déu. Diu en el fons que el silenci

de la història alleta udols, alarits, lladrucs: una insurrecció permanent, feta de «guerra i ornament», o una revolució a la manera surrealista, sense cap més programa que desprogramar la cerimònia del poder. Buñuel no ignorava el carisma pagà o fins i tot propi de la bruixeria d'una devoció femenina amb una creença en el que és immaterial que enredava el misteri de la salvació en un basar de signes materials: l'anhel d'un més aquí desesperadament terrestre, embargat tota l'estona pel sostre angoixant del cel, amb els seus àngels, deus, ideologies i paradisos.

Sonoma es va crear pensant en aquest tempestuós anacronisme del temps: intentant sincronitzar les imatges més decrepites (del culte, del folklore, de la civilització) amb les convulsions sempre actuals d'una llibertat regularment denegada. I es va imaginar com un repertori de signes atàvics desplaçat a l'espai d'una sessió fotogràfica, d'un plató, d'un rodatge cinematogràfic. Per evocar el paradigma d'«assaig i error» que ha vertebrat la història de les emancipacions; una seqüència d'escenes primàries, d'al·legories col·lectives, d'assaigs desafortunats: l'etern reinici del complot de les sense nom. Una pel·lícula sempre per rodar, feta menys de progressions que de metamorfosis: de la creu al tambor, del catolicisme a la revolució; de Crist a Dionís; de la paraula a la veu, de la figura al cos, del cos al so, del so a l'estrepit.

Perquè si la idea de Verb, de Paraula, d'Esclusiva (i sobretot d'*Esclusives*) remet a una cosmovisió masculina completament vertebrada per obsessions simbòliques, el misteri de la Veu, la carn de la paraula i la *phoné* del discurs s'associen fatalment a un univers femení, somàtic, placentari. Abans que res, la nostra mare va ser una freqüència vocal, que sentíem en les aigües d'una llacuna d'indeterminació. El patiment musical de cada ésser humà prové, tal com diria Pascal Quignard, d'aquest abisme.

La *Pietat* –arquetip dràstic de la maternitat a Occident– diu, al cap i a la fi, que en el nus freqüencial entre cos i crit, allà on el dol «trenca aigües», s'hi articula tot un saber negatiu, una ciència del dol o traurige *Wissenschaft* que les dones dominen, en bandada, des de temps immemorials. I diu que el cos femení és un ressonador. Que els himnes, les pregàries, les queixes, les blasfèmies, les increpacions i les malediccions són modulacions del crit del part i de l'udol del dol.

Roberto Fratini

Més informació a mercatflors.cat

CONSORCI FORMAT PER



AMB EL SUPORT DE



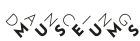
MITJANS COL·LABORADORS



COL·LABOREN



EN XARXA AMB ELS PROJECTES EUROPEUS



AMB ELS CIRCUITS DE CREACIÓ

